

NR. 11
1971

TÄIHEKE

SERGEI ALEKSEJEV

TALVEPALEE VALLUTAMINE

Jutustusest «Hiiu poeg»

Illustreerinud J. TAMMSAAR

Kui sõbrad Paleeväljakule jõudsid, käis lahing juba täie hooga. Vintpüssid paukusid ning siin-seal tärisesid kuulipildujad. Talvepaleed kaitsvad ohvitserid ja junkrud püüdsid ülestõusnuid tagasi suruda. Koos teistega formas ka Ljoška kõrgete malmväravate poole, mis hoidsid Talvepaleed sissetungijate eest. Kui esimesed jooksjad väravateni jõudsid, pealetung peatus. Inimesed haarasid metallväravapooltest — need ei andnud järele. Võitlejad sattusid segadusse. Ja seal nägi Ljoška äkki onu Andreid. Vintpüss peos, hakkas ta paljapäi mööda metallvarbu üles ronima. Juba jõudiski värava otsa. Juba hakkaski teisele poole väravat ronima. Onu Andrei järel läks teisigi. Ja äkki . . . Ljoška nägi, kuidas onu vankuma löi, kõverasse tõmbus, käed laiali ajas ning alla kukkus.

«Onu Andrei! Onu Andrei!» karjus poiss.

Inimesed vajasid uue jõuga väravale peale. See ei pidanud survele vastu ja hakkas pikkamööda lahti minema. Kui Ljoška värava juurde jõudis, nägi ta onu Andreid uuesti. Putiilovlased olid tema kohale kummardunud. Onu Andrei aga lamab tänavasillutisel, parem käsi elutult välja sirutatud. Tema kõrval oli vintpüss. «Onu Andrei!» hüüdis Ljoška uuesti. Ta tormas onu poole. Kuid kellegi tugev käsi lükkas poisi kõrvale. Töölised tõstsid onu Andrei üles. «Tapetud!» tungis poisi teadvusse. Ta vaatas onu vintpüssi, siis haaras selle ning formas kõigest väest palee uste vahelt sisse.

«Viuu!» vihises Ljoška kõrva juurest kuul mööda.

«Ta-ta-ta!» läks üle pea kuulipildujavalang.

Lahing kestis kaks tundi.

Äsjasest heitlusest erutatuna astus Ljoška tänavale. Palee ees saalisid madrused, soldatid ja töölised. Nad vaatasid imestunud poissi ning vintpüssi tema õlal. Aga Ljoška läks ning mõtles onu Andreile. «Rahvas on kui hiid. Rahvale on iga töö jõudumööda,» meenutas ta onu Andrei sõnu. «Paneme, vennas, maa peal niisuguse elu käima, et . . .» «Ljoška!» kuulis poiss kellegi tuttavat häält. Ta pöördus. Seal seisis Paška.

Nad läksid Nevskile.

«Kui tahad, hakka masinistiks,» meenutas Ljoška onu Andrei sõnu. «Kui pole meeltmööda, võid kapteniks saada. Kui meri ei meeldi, võid kaevuriks minna, arstiks või õpetajaks õppida . . .»

«Paš,» pöördus Ljoška sõbra poole. «Kelleks sa suureks saades hakkad!»

«Komandöriks,» ütles Paška. «Aga sina!»

Ljoška venitas vastusega.

«Mina? Mina hakkam nagu onu Andreigi . . .»

«Trealiks!»

«Ei, bolševikuks.»

Paška vilistas.

«Kes sind võtab!»

«Võtavad!» sõnas Ljoška kindlalt. «Küll näed, et võtavad!»

PÜHADE JA PIDUPÄEVADE PUHUL TULEVAD IGAÜHELE KÜLALISED. NII KA TÄHEKESELE. KES NEED KÜLALISED ON, KUST NAD TULID NING MIDA RÄÄGIVAD — SELLEST SAAD KOHE KUULDA.

TŠABAAN

[Jutustab Azis, oktoobrilaps Kirgiisiast]

Minu isa on lambakarjus ehk nagu meil öeldakse — tšabaan. Tšabaan peab olema väga tugev. Nädalate kaupa ei saa ta kodukülla — auuli. Ta ei näe oma lähedasi inimesi. Ei näe ta ka uusi põnevaid filme. Olgu see siis tulikum või kärekülm ilm, sadagu vihma või lund — ikka hoiab ta oma karja. Abimees on karjusel ka — koer.

Meie, lapsed, käime tšabaanidel abiks. Sest ükskord saavad meistki tublid karjused. Vanemad lapsed aitavad lammastele talvetoitu koguda. Meie, väiksemad, oleme sügiselt lammaste niitmise ajal platsis. Aga talveöödel, kui lumelaviinid mägedest lambalautate poole hakkavad liikuma, on kõik jalul. Ohisel jõul saamegi lumest jagu.

TEEMAA

[Jutustab Natela, oktoobrilaps Gruusiast]

Gruusiast kutsutakse tee- maaks. Selle tee maaks, mida teie õhtuti joote. Teeistandustes jätkub tööd aasta ringi. Õige kiired päevad tulevad aga mai-kuus, kui päike on kuuma täis. Siis hakataksegi teelehti koguma. Pallikujuliste roheliste pöösaste vahele astuvad teelehekogujad. Käed hakkavad kiiresti liikuma. Üks kilogramm — see on kolm tuhat teelehte. Kolm tuhat korda pöösalt leht napsata ja korvi pista. Tublimad korjavad nõnda kaheksakümmend kilogrammi teelehti päevas.

Meie, lapsedki, oleme maikuul teeistandustes hakkamas. Teelehti korjavad tavaliselt tüdrukud. Poistele meeldib rohkem traktori juures õiendada — sellega veetakse kogutud teelehed põllult ära. Istandustesse on ilmunud ka teekombainid. Need masinad ker- gendavad tublisti tööd.

MEIE KÄIME ÖÖSEL KOOLIS

[Jutustab Kolja, oktoobrilaps Põhja-Jäämere äärest]

Mis teie, eesti lapsed, küll selle peale kostaksite, kui peaksite öösel kooli minema! Aga meie — mina ja mu vanem õde Nadja ning kõik meie asula lapsed — käime talv otsa öösel koolis. Sest siis muud ei olegi kui ainult üks pikk öö. Meie asula on öösiti heledasti valgustatud. Teie küsite nüüd vist, et mis kool see küll selline on! Päris tavaline kool, kus õpitakse lugemist, arvutamist, joonistamist, maateadust. Pika öö jooksul õpi-

me selgeks kõik selle, mida lapsed polaarjoone taga, kus nii pikki öid pole, poole aastaga läbi võtavad. Sest meie öö kestabki ligikaudu pool aastat ja seda kutsutakse polaarööks. Seepärast pole meil selliseid ilusaid talvehommikuid nagu teil Eestis, aga see-eest on meil rõõmus ja kirev polaarpäev. Siis ei looju päike jälle ligi pool aastat. Meil on tundra, põhjapõdrad ning toredad karvased kelgukoerad, kellega võid julgesti sõita üle hangede, kartmata, et sõiduk lumes ümber läheb.

KÜMMET VAPRAT

ELAR KUUS

Mitmet maast ja merest kaugemal, ometi üsna lähedal, tallasid inimesed muru katki. Katkise muru alt roomas tohutu lohe esile. Lõugade vahelt lõõskas tal tuld, ninasõõrmetest hõngas tormi. Ja kus ta oma küüru raputas, sinna puistas liivamägesid, mattes külasid ning linnu.

Kuningas laskis kuulutada:

«Kes riigi liivalohest vabastab, tohib mu tütreaga õhtuti jalutada.»

Et kuningatütar imekaunis oli, ruttas lohega heitlema uhkeid printse, kaasas sõdalaste malevad püsside ja kahuritega. Kuid kolefis kõrvertas kõik nad tuhaks, tuhagi puhus laiali.

Samas riigis vaeses onnis elas väike Maidu. Tema õhkas: «Ah, et minul malev puudub! Muidu katsuksin kah kolefisega jõudu.»

Vaevalt sai ta nõnda õhanud, kui häält kuulis: «Tõsta käed!»

Maidu tõstis käed, ja oh imet: tema ette ilmus

RASKE HALG

AINO TIGANE

Ühel päeval koolist tulles oli Vaikenii rõõmus, et järjest õhku hüppas. Teadupärast ei keela keegi inimest tänaval hüppamast, küll aga sinna juurde valjusti hõiskamast. Sestap hoidis Vaike kätt suu ees, et hõise sealt kogemata välja ei lipsaks. Mats, ammu värava najal püsti tüdrukut ootamas, vahitis toda hüplevat kinnisuud kahtlusega. Isegi haukus teda, kuni kinnisuu temaga ninad vastamisi surus ning küsis:

«Arva, kes ma olen!»

«Nuh, Vaike oled,» vastas Mats omas keeles.

«Vale, et paljas Vaike!» kilkas tüdruk. Koos Matsiga majja volksanud, nõudis ta ka emalt:

«Kas sina arvad ära, kes su ees seisab!»

Lihtsalt naljakas, emagi ei arvanud! Oleks isa kohal, samuti ei arvaks, oleks tuhat inimest, ei arvaks. Nad pungitaksid puha suuril silmil Vaikele otsa nagu

praegu ema ja Mats.

«Oktoobrilaps olen!» pahvatas Vaike. «Ega mitte kohe täna, aga varsti, ja varsti on kah pea-aegu täna. Koguni märk pannakse rinda.»

«Oktoobrilaps!» imestas ema. «Oled hoopis detsembris sündinud.»

«Nüüd on mul teine sünnipäev juures,» rõõmustas Vaike. «Ja mitte üksi mul, vaid Lullil, Teedul ja... Üldse neil, kes tip-top õpivad ja iga asjaga toime tulevad,

malev! Küll ainult kümme meest, needki sõrme-pikkused ja relvata, aga kenasti rivis ning vap-ralt võiflusse kibelemas.

Aega viitmata sammus Maidu kuningalossi:

«Lähen ise lohe vastu.»

Silmanud väikest Maidut ta kümne mehikesega, kuningas muigas, õukond aga naeris laginal. Kuna uksepraost piiluv kaunis kuningatütar siiski tõsiseks jäi, poiss teiste naerust ei hoolinud ja asus sõjateele.

Mine tea, palju maad ta käia oli jõudnud — täpseid mõote pole seni keegi mult nõudnud. Igatahes saabus Maidu nõva äärde, mille põhjas oja paigal kõssitas ning kaebas:

«Ma muutun porilombiks ja hakkam haisema.»

Nojaa, uhked printsid olid siit möödudes ta voolu kividega sulgenud, et vaid kuiva kingaga üle pääseda! . . . Maidu andis oma kümnele vap-rale märku, need veeretasiid kivid krips-krõps kõrvale, oja võis jälle sulinal voolata. Kuulnud, kuhu Maidu on minemas, ta lausus:

mingi töö ees ei tudise.

Muidu nad polekski oktoobrilap-sed, vaid pudi-padi-lapsed. Sa-muti ütles õpetaja, et hakkame kõiksugu heaga hoobilt pihta.»

«Hakkame, juh-juh, heaga hoobilt pihta!» hüüdis Mats, juba uksel. «Esmajoones jooksmisega.»

«Ei, enne nendega,» laotas Vaike raamatud lauale.

«Veel enne vaja süüa,» lausus ema. «Too paar kerget halukest, et kartul keema läheks.»

Vaike ruttas õue, Mats padinal kaasas. Kuni Mats järele uuris, ega mõni pudi-padi-laps ole va-hepeal siia sattunud tükke tege-ma, otsis Vaike kuuris ringi. «Ker-geid halukesi» ei leidunud. Kuid või tema rasketegi ees tudiseb! Tirinud riidast ühe alla, seadis ta selle püsti. Tõstis kirve kahe käe-ga kõrgele, virutas halu pihta. Kolks! Selle asemel et halu sisse tungida, kukkus kirves koos halu-ga pikali. Vaike katsus uuesti.

Kolks! Uus kukkumine. Pisar sil-mas, kutsus Vaike ema appi . . . Päev hiljem küsis õpetaja klassis: «Kas rääkisite kodus! Kas vane-mad on päri, et teist oktoobrilap-sed saavad!»

Päri, päri! Kõigil load käes. Ainult Vaike teatas tusaselt:

«Mul kah luba käes, aga ise olen vastu.»

Tohoh!! Nii õpetaja kui klass uudistas Vaiket, et mis temast mõelda.

«Sellepärast olen vastu,» seletas füdruk, «et ma . . . ei tule iga töö-ga toime. Näiteks halu lõhkumise-ga.»

Kaaslaste keskel puhkes kihin-kahin. Vaieldi, kas nemad saaksid halust jagu. Õpetaja naeratas:

«Halu taha meiesugused kinni ei jää. Temaga mitte toimetulek tõendab vaid, et peale õppimise peame ka sportima . . . Lapsed, ärge unustage hommikul võimel-da!»

Illustreerinud H. LARETEI

«Võitluses vajad mu sortsukest,» ja sortsaski pois taskusse vett.

Veesorts taskus loksumas, ruttas Maidu edasi. Mine tea, palju maad ta nüüd oli läinud — kilomeetriposte ma seal ei näinud. Igatahes saab ta lagendikule, mille keskel longuslehine tamm seisis. Too kurtis:

«Ma närbun ja varisen.»

Teda olid uhked printsid möödumisel kahuritega riivanud, koorelahmaka lahti rebinud... Maidu viipas oma vapratele. Sipsti seadsid need koore tagasi kohale. Tamme lehed tõusid kikki, puu kahises rõõmust. Kuulnud, kuhu Maidu on minemas, ütles: «Võitluses vajad mu topsukesti,» ja annetas kamalutäie tõrusid. Ühes taskus veesorts loksumas, teises tõrutopsud kolksumas, jätkas Maidu teed. Seekord tean

POSTIINDEKS

Mati sai Marguselt kirja. Ümbrikul oli kenasti Mati aadress: rajoon, külanõukogu, sidejaoskond ning ees- ja perekonnanimi. Aga oma aadressi juurde oli Margus kirjutanud pika rodu numbreid — 200 026. Ja kirjutas ütles Margus: «Saada mulle oma postiindeks!»

«Mis see on?» küsis Mati. Ta näitas kirja Toivole.

«Indeks?» oli ka pinginaabri tarkus otsas. «Lähme pärima järele!»

Pärast tunde läks kogu täht postimajja. Postitädi hakkas lahkelt seletama: «Nüüd on igal sidejaoskonnal oma number. Moskvas omad postinumbrid. Ja omad on Lätis, Leedus... Igal pool. Seda pikka numbrite rida nimetatakse indeksiks. Siin on igal üksiknumbril oma tähendus: kolm esimest märgivad, missugusesse oblastisse, vabariiki või suurde linna kiri läheb. Eestis on need 200, 202 ja 203. Viimased numbrid ütlevad ära sidejaoskonna asukoha.»

«Miks indekseid üldse tarvis on?» tahtis Tiina teada.

Postitädi seletas: «Praegu läheb post Tallinna. Seal on suur maja, kus kirjad rajoonide ja linnade järgi sorteeritakse. Seda tehakse käsitsi. See on väga tülikas töö. Mõne aja pärast hakkavad seda tööd tegema masinad.»

«Kas masinad oskavad siis lugeda?» küsis Toivo.

«Lugeda ei oska, aga arve tunnevad nende kuju järgi. Masinast tulevad nähtamatud kiired, vaatavad indeksi peale ja kohe määravad ära, kuhu kiri või pakk peab minema. Vaadake, kirjaümbrikul pildi all on kuus punktiirkastikest. Neisse kastidesse tuleb postiindeks hoolikalt maalida. Näete, teisel küljel on õpetus!»

«Kui ma Margusele kirja saadan, joonistan siia siis kaks, null, null, null, kaks, kuus?» küsis Mati.

«Täpselt nii. Ja oma aadressi juurde kaks, null, kaks, viis, neli, kolm.»

Äkki Malle kurtis: «Aga mina ei tea tädi indeksti. Mis nüüd saab?»

«Kui nüüd tädile kirjutad, küsi järele. Nagu Margus Matilt küsis. Võtke endale väike märkmik, kuhu kirjasõbrade postiindeksid üles märgite,» õpetas postitädi.

täpselt: ta kõndis umbes kilomeetri, kilomeetrist rohkemgi mõne meetri. Nii saabus ta mäta juurde, mille ümber põder lonkas ja valusalt nuttis:

«Vigane olen, sandina suren.»

Jälle need uhked printsid! Hakanud põdra peal püsse proovima... Maidu pilgutas oma vapratele silma. Hopsti! võtsid nood põdra jalast kuuli välja, sidusid haava kinni. Valu oli kui peoga pühitud. Põder, heameelest kepseldes, kangutas mäta sarvedega lahti, pakkus Maidule: «Võitluses vajad ka seda tutikest.»

Poiss upitas parajasti mättatutti kukile, kui tundis: maa väriseb. Vaatas: ilm pimeneb. Muidugi oli see lohe, kes talle vastu tormas, kattes kehaga päikese.

«Lahingusse!» hüüdis poiss vapratele.

Lohe lõõskas suust tuld, et Maidut tuhaks põletada. Aga kümme vaprat kallasid taskust veesortsu maha. Sorts paisus jõeks, kustutas tule.

Lohe hõngas sõrmetest tormi, et Maidut minema pühkida. Aga kümme vaprat külvasid kähku tõrutopsud mulda. Neist kerkis vägev mets, see pidas tormi kinni.

Ega lohe veel jätnud. Ta raputas küüru, et Maidut liiva alla mätta. Kümme vaprat viskasid küüru otsa mättatuti. Tuft avardus haljendavaks muruks, maffes lohe enese. Ja koletis kaduski. Kui Maidu kuningalossi naasis, kummardas õukond ta ees maani. Kuningatütar jooksis talle vastu, viis sedamaid jalutama. Kas nad varsti ka pulmad peavad, seda ma ei tea. Aga et lugu tallatud muruga nii ilusti lõppes — eks seegi ole hea!

LEELO TUNGAL

Hambalaul

«PALUN ANNA OMA KRUIUS,
ÜTLES MULLE TIINA,
«SUL ON PIIMAHAMBAD SUUS,
NEIL ON VAJA PIIMA.»
HAMBAD ON MUL IGAKS ROAKS —
LEIVA, ÕUNA TARVIS,
POLE AGA PIIMAJOAST
HAMMUSTADA TARVIS.

KRUIUSI VOOLAS KANNUST TA —
VALGE PIIMASOON.
PIIMA MA EI HAMMUSTA,
HOOPIS ÄRA JOON.
TIINA, EMA, MEMM JA TAAT
NAERDA VÕIVAD KAMBAS,
MINA TEAN, ET MUL ON VAAT' —
KOHUPIIMAHAMBAD.

PAUL-EERIK RUMMO

Õel
pole
sõela

MINU ÕEL
ON VÄIKENE VEMMAL
JA MINU VENNAL
ON SUUR SÕEL
SEE SÕEL
ON MU VENNAL
JA ÕEL
ON MUL VEMMAL
JA VENNAL ON SÕEL
JA VEMMAL ON ÕEL
SEE VEMMAL ON VÄGA ÕEL
JA SEE VEND UJUB
SÕELAGA JÕEL

'ARGE ÕPETAGE SIILIPOEGI!

HANA DOSKOČILOVÁ

Väike siilipoeg valmistus minema laia maailma elukogemusi saama. Enne teeleminekut ütles talle ema: «Peaasi, pojuke, ära kedagi karða! Kui lööd korra jalaga top-top, jookseb igäuks minema.» «Ja kui ei jookse,» andis isa nõu, «tähen-dab, et on sinust tugevam. Siis parem tõmba ennast kerra ja oota, kuni teine tüdineb ja minema läheb.»

Siilike pani need nõuanded kõrva taha ja läks. Paras tükk teed oli juba käidud, aga ta ei kohanud kedagi. Kuni sattus õuna-aias suure punase õuna juurde.

«Löön jalaga top-top ja ta jookseb mine-ma,» lausus siilipoeg muretult. Lõigi top-top, aga õun ei teinud väljagi. Ei nihku-nud isegi paigast.

«Ta on vist minust tugevam,» ehmus siili-poeg ja tõmbus otsekohe kerra. Minutiks jäi ta niiviisi paigale ja hoidis hinge kinni. Piilus korra silmanurgast, aga õun ei olnud ära läinud. Siilike ootas kerratõmbu-nult edasi. Ootas ka siis, kui keskpäev oli juba möödas, ootas edasi, kui saabus õhtu, ootas lõpuks veel niikaua, kui tae-vasse ilmus esimene täht.

Ta ootas asjatult. Suur punane õun isegi ei liigutanud ennast. Siis aga sai väikese sii-lipoja kannatus otsa, ta ajas end sirgu ja jooksis koju. Peab ju ikkagi küsima, mida see tähendab, kui tema top-top ei loe mi-dagi ja kui teine ka ei tüdine terve päev ootamast niisuguse okkalse kera kõrval.

Tõehhi keelest tõlkinud ELLE TURKINA

LAMBALUGU

AINO PERVIK

Metsa ääres aasal söi lambakari rohtu. Tihnikus hiilis kuri hunt. Vahtis ja varitses lambaid, kuni kargas korraga karja sekka. Kohkunud lambad tormasid robinal kodu poole. Üks lamma aga ehmus pea nii segamini, et keeras ennast feistpidi ja kihutas hoopis metsa. Hunt hakkas teda taga ajama.

Lepalind hüüdis lambale:

«Oh sina lambapea! Keera ometi ümber, muidu jooksed kodust kaugemale!»

Lamma kuulis ja keeras. Keeras küll, aga ikka ei saftunud pea kodu poole. Nüüd tormas lamma hoopis raba suunas. Hunt jõudis talle iga sammuga ikka lähemale ja lähemale.

Lepalind hüüdis jälle:

«Oh sina lambapea! Keera ümber, keera ümber, sa lähed ju hoopis rappa!»

Lamma kuulis ja keeras. Keeras aga suure hirmuga koguni kaks korda, ja nii kihutas ta endistviisi raba poole edasi. Hunt lõõtsutas tal juba lausa kannul.

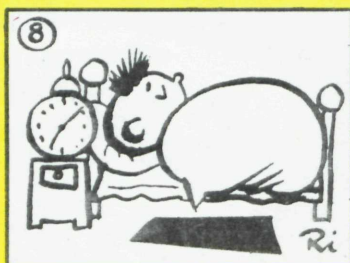
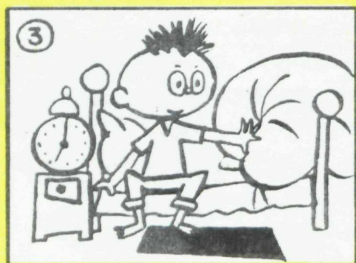
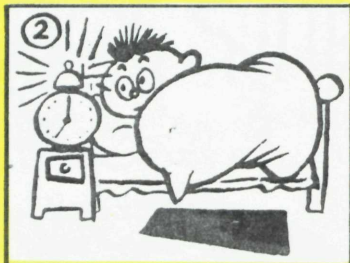
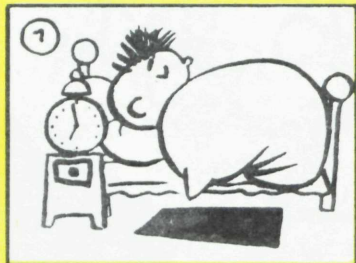
«Lambapea, lambapea!» kisas lepalind.

«Keera ometi ükskord ots ümber!»

Lamma, vaene, hakkas jälle keerama. Keeras ja keeras, kuni keeras ennast sootuks tagurpidi. Polnudki enam LAMMAS, oli SAMMAL. Nii põhjalikult oli keeranud. Hunt nuuskis mööda sammalt ringi, aga lambast polnud lõhnagi järel.

Niiviisi pääses lamma kurja hundi käest.

KUI ÄRATUSKELL LUISKAS

KUULSAD

Siin on ema oma kahe tütrega. Nad elavad Kesk-Aasias, mägede ja kõrbeliste tasandike maal — Afganistanis.

Seal kasvatatakse arvukaid lambakarju. Lammastelt saab palju villa ja villast kedratatakse lõnga. Lõngast võib teha toredat käsitööd — kududa sukki ja sokke, kindaid ja salle. Kuid Afganistani naised ja neid on kuulsad vaibakudujad.

... Ema hakkab vaipa kuduma. Vaip peab tulema nii pikk ja lai, et katab äärest ääreni kõige pikema ja laiema toa põranda. Ema kutsub tütreid appi. Üksi ei jõuakski niisugust vaipa valmis teha. Pealegi tuleb tütreid maast-madalast õpetada — vaibakudumine nõuab suurt oskust ja vilumust.

Pildil näed, et ema ja tütreid on sõlminud lõimelõngad poomile pingule. Nüüd veel mõned sõlmed, ja siis kohe lähevad käiku kirkavärvilised lõngakerad. Päevast päeva, nädalast nädalasse kasvab vaip — paks, tihe ja imeilus mustrikirjaga. Oskus niisugust vaipa teha — see ongi kudujate kuulsus.

VÄIBAKUDUJAD

VAIKE VÄLJAOTS

Võõrad suled

SAVIST PIILUD SOOVISID
SAADA PAABUSULGI.
LOOMAAIAST TOODIGI
SULGI NEILE HULGI.

SAVIST PIILUD EHTISID
ENNAST TÄHTSA MOEGA.
VÕÖRAD SULED LEHVISID,
OLID SIIDIKOEGA.

SAVIST PIILUD LENDASID —
TÜKKIDEKS NAD LENDASID!

Jonu

SEISAB KUI TORN
JÕMPSIKAS MORN,
NII ET SILMGI EI PILGU.
VENNAL ON KOOK,
ÕEL MAHLAJOOK,
KIISUL ON HIIR,
KUTSIKAL PIIM.
JÕMPSIKAL KAH
MIDAGI ON,
TÕEPOOLEST ON,
KINDLASTI ON:
TEMAL ON
JONU.

«Hokimäng» — joonistanud Aile Mäemets Haapsalu rajoonist.

NÄE, LUIGED!

NÄE, LUIGED SÕUAVAD TALVISES TAEVAS,
NÄE, LUIGED SÕUAVAD NAGU LAEVADI!
MA TEAN, KUHU LENDAB LUIKEDE PARY —
SINNA AAFRIKAMAALE, KUS NIILUSE ORG.

EVA-LENA VALK,
Kohtla-Järve 4. 8-kl. Kooli
IV klassi õpilane

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

SIGA JA SABA

SIGA ISTUS KÄNNU OTSAS.
REBANE SEALT MÕÖDA TATSAS.
SIGA VAATAS REINU SABA:
REINUL ILUS SABA TAGA.

SIGA ÜTLES: «KUULE, VADER,
ÄRA OLE TÄNA KADE —
PÄEVAKS SABAD VAHETAME,
MEELT ME NÕNDA LAHUTAME.»

REIN SEE VASTAS: «KUULE, AGA
SUL JU ROTI SABA TAGA.
ÄRA HANEKS PÜÜA MIND,
EI MA USU ENAM SIND.»

SIGA VAATAS OMA SABA —
SABAGA ON PÄRIS HÄDA.
MÕTLES PÄEVA, MÕTLES KAKS
JA SAI KOHE TARGEMAKS.
SABA RULLI KEERAS TA,
PRESSIS SEDA HOOLEGA.
VIIMAKS SABA KRUSI JÄI,
SELLEGA TA NÜÜD SIIS KÄIB.

AIN JÄRVISTE,
Tallinna 47. Keskkooli
IV a klassi õpilane

KIISU

Minu õde armastab kasse. Kui ta veel väike oli, palus ta, et ema tooks talle kassipoja.

Ema küsis: «Milleks sulle kass!»

Õde vastas: «Kiisut on tore paitada.»

Ema ütles, et paitagu teda. Aga õde vastas, et ema ei tõmba ju küüru selga.

Möödunud suvel olekski õde kassi saanud. Ühel öhtul näugus ukse taga kassipoeg. Läksin vaatama ja nägin: uksematil istus hallikirju kiisu. Ta vaatas mulle haleda näoga otsa. Nii jäigi kassipoeg kolmeks päevaks meile. Tegime kassipojale aseme sauna. Kassipoeg aga tuli ikka ukse ette magama. Terve pere oli jalul. Isegi isa tuli vaatama, kuhu kassipoeg jääb. Lõpuks jäi Miisu sauna magama.

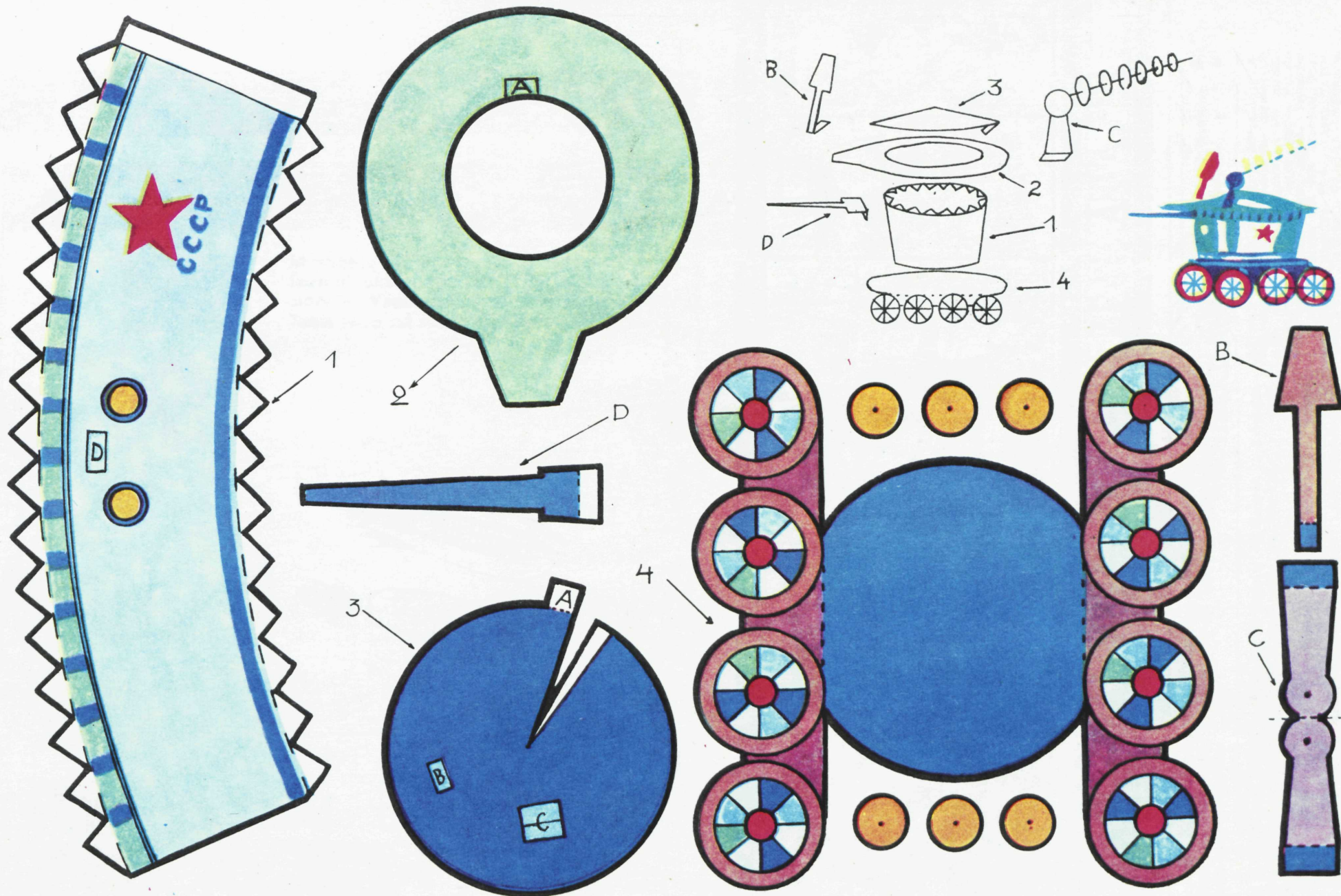
Järgmisel hommikul olime varakult õues. Miisu ootas juba

meid. Ta oli oma piimatassi tühjaks joonud. Esialgu ei lasknud ta end sülle võtta, muudkui lõi käpaga. Aga lõpuks kiisu seltsis meiega ja me mängisime terve päeva temaga. Öhtul oli jälle tegemist kassipoja magapanemisega. Kolmandal päeval oli ta juba meiega harjunud. Enam ei löönud ta meid käpaga, kui teda sülle võeti. Ja õel oli nüüd, keda paitada.

Aga öhtul, kui me toas söime, nägime aknast, et värvast tuleb naabritüdruk Leena. Ta võttis kassi sülle ja jooksis värvast välja.

Hiljem selgus, et see kiisu oli Leena oma. Seekord oleks emagi nõus olnud kiisut meile jätma, sest kassipoeg oli tõesti väga armas. Ja minu õel ei ole tänaseni kedagi, keda saaks silitada, nii et see küüru selga tõmbaks.

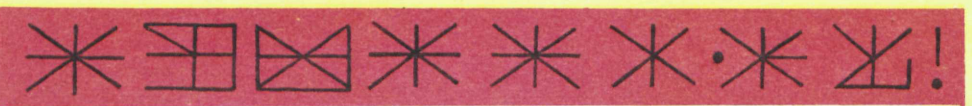
INDREK KESKÜLA,
Pärnu 6. 8-kl. Kooli IV a klassi
õpilane

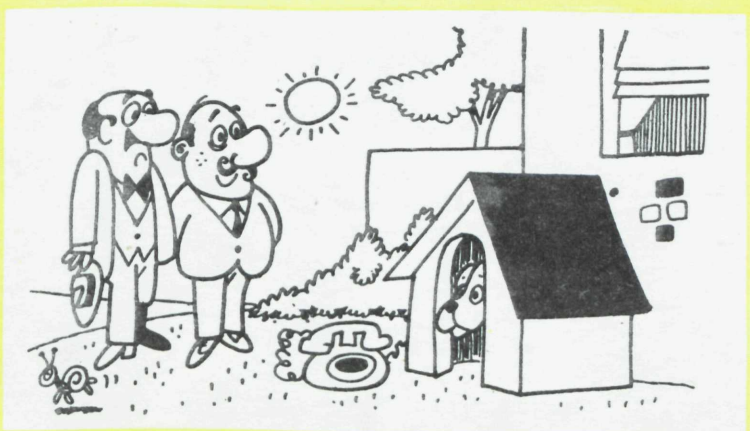
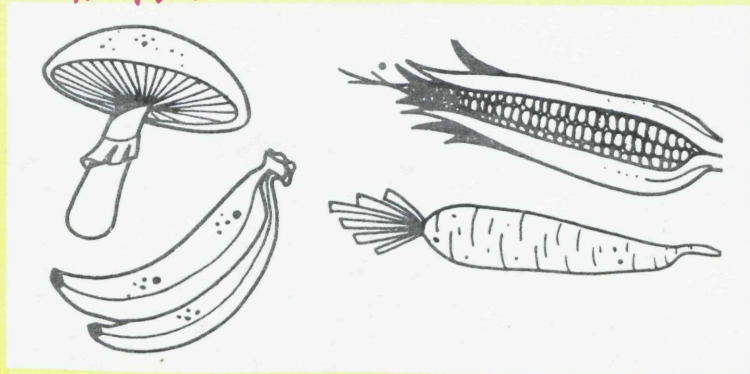
KUUKULGUR

Lõika välja kukkulguri osad. Nende monteerimise järjekord on joonistusel näidatud. Külglisein (1) liimi kokku ja sakkid käänna kriipsjoone juurest täisnurkselt sissepoole. Ülemistele sakkidele liimi lagi (2). Lael on koht A, kuhu liimi kaas (3) lipikuga A. Külgliseina alumistele sakkidele liimi ratastega põhi (4). Seejärel käänna rattad

õigesse asendisse. Antennid B ja C liimi kaanele, kus vastavad kohad on tähtedega B ja C näidatud. Antenni C juurde kuuluvad ka kuus kollast rattakest. Need pista nõõpnõela otsa (vt. joonist). Lõpuks liimi esiküljele ka antenn D. Kukkulgur on valmis avastuskulgedeks.

Missuguse tekstiga loosungit kannavad lapsed oktoobripühade demonstratsioonil! Vaata hoolega lipukandjat! Tema aitab sul saladuse jälile saada.

ÜLAL:
Mida neist oled sa ise söönud! Millist neist ei kasva meie maal!

VASAKUL:
Mis on sellel pildil sinu arvates valesti!

PAREMAL:
Palun kirjuta mulle, mis neil kaheksal pildil ei ole õigesti või hästi tehtud!
Täheke

ARVAARAL ARVAARAL ARVAARAL ARVAARAL ARVAARAL ARVAARAL ARVAARAL ARVAARAL

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri «Täheke» nr. 11 — 1971, XII aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse address: Tallinn 1, Estonia pst. 44, 101010. **KONTROLLEKSEMPLAR**

Esikaanel A. POOMANI joonistus
Kõik õigused on kaitstud.
KONTROLLEKSEMPLAR

Kolleegium: V. Kofkas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, L. Reinann. Peatoimetaja kt. O. Saar, kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Huri, vanemkorrektor E. Orgmets.

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. 2,86 учётно-издательских листа. Типография Издательства ЦК КП Эстонии, Таллин, Пярну маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Таллин-1, бульвар Эстония, 4. Цена 15 коп. Зак. 936. Тираж 62 000.

Laduda antud 20.IX 1971. Trükkida antud 17. XI 71. Trükiarv 62 000. Paber 90×60/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,86. MB-08471. Tellimise nr. 87. EKP Keskkomitee Kirjastuse Trükikoda, Tallinn, Pärnu mnt. 67-a.

